

Sygn. akt V KO 14/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie I. J.
oskarżonej o czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 11 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 stycznia 2020 r., sygn. akt III K (...),
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę I. J. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania w trybie art. 37 k.p.k. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy I. J. W uzasadnieniu podniesiono, że z uwagi na postawione oskarżonej zarzuty w tym m.in. popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in. na szkodę Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W., nieprawidłowości w rozliczeniach podatkowych tego Sądu oraz podrabiania dokumentów w postaci oświadczeń sędziów o posiadanych rachunkach bankowych, rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy miejscowo mogłoby rodzić obawy co do obiektywizmu jakiegokolwiek z możliwych w tym Sądzie składów orzekających.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy I.J. innemu sądowi równorzędnemu jest oczywiście zasadny.

W przedmiotowym postępowaniu pokrzywdzonym jest m. in. sąd występujący z inicjatywą. Co więcej, w charakterze świadków będzie występowało liczne grono sędziów i pracowników Sądu Okręgowego w W..

W orzecznictwie wskazuje się konsekwentnie, że pomimo wyjątkowości instytucji uregulowanej w art. 37 k.p.k. niewątpliwie ma ona zastosowanie w myśl zasady *nemo iudex idoneus in propria causa* (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 r., III KO 42/05; z dnia 19 stycznia 2006 r., II KO 75/05; z dnia 19 maja 2006 r., IV KO 31/06). Sytuacja, gdy sąd miałby orzekać we własnej sprawie jest w sposób oczywisty sprzeczna z dobrem wymiaru sprawiedliwości, które wszakże stanowi jedyną przesłanką odstąpienia od reguły właściwości miejscowej.

Ponieważ taki wypadek ma miejsce w związku z oskarżeniem I. J., o czym przekonuje treść zawartych w akcie oskarżenia zarzutów, a rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w W. stanowiłoby naruszenie wskazanej wyżej zasady, konieczne stało się przekazanie całości postępowania do innego sądu równorzędnego.

Wskazując jako właściwy do rozpoznania tej sprawy Sąd Okręgowy w L. kierowano się względami ekonomiki procesowej, a w szczególności miejscem zamieszkania oskarżonej i większości świadków